

— Mira: si ets dolent, en aquestes montanyes hi ha un gegant molt gros que se't menjarà.

— No tinc pas por que se'm mengi si sóc dolent. Ahir, a dinar, vostè va dir: «Aquest pollastre és molt dolent; no's pot menjar.»

L'heroisme d'un "boy-scout",

PER alguns el valor és equivalent al *matonisme*: l'ostentació immotivada de la pròpia força física o de l'atreviment inconsiderat. Rès més lluny del veritable valor que això. Un home valent de debò no actua mai de valent per fanfarroneria, sinó quan se veu precisat a fer-se útil an ell mateix o a un semblant seu.

Ens ha dut a la ploma aquestes consideracions, l'acte de veritable valor, en grau heroic, perquè en ell hi arriscava la seva vida, realitzat, el dia 27 del mes prop-passat, pel noi Rafel García, de dotze anys d'edat, pertanyent al grupu «Peninsular» dels «Boy-scouts».

No és, doncs, tot *fer el maco* lo que realitzen els joves pertanyents an aquesta novella institució, d'alguns malparlada amb notoria lleugeresa, ja que sense l'educació física que an els exploradors se proporciona, i en la qual hi entra el deport de la natació, el noi García no s'hauria trobat en el cas de poder acomplir el seu meritori acte, per molta que hagués sigut la seva bona voluntat.

Anem ara al cas. Se trobava el dia esmentat, a la tarda, en Rafel García banyant-se en la platja dels banys de «Zoraya», de la nostra ciutat, quan tot d'una va observar que un nen d'uns vuit o nou anys feia grans esforços per a arribar a la platja sense conseguir-ho, fins que, reduïdes les seves forces i sentint que'l coratge l'abandonava, va deixar-se anar a la bona de Déu.

El perill en que's trobava era imminent, i l'infeliç criatura ja estava a punt d'ofegar-se, quan va córrer en son auxili l'esmentat explorador, fiant més en els seus sentiments humanitaris que en la seva seguretat en l'art natatori, ja que, essent un dels que han après de nedar aquest any, no estava pas en condicions de passar-se mestre ni molt menys.

Però és evident que Déu ajuda quan se fa una bona obra; així és que no li mancà pas aquest auxili a l'ardit García, el qual, després de no pocs esforços, va conseguir treure de l'aigua al nen de referencia, completament sincopat, però amb vida.

Les poques persones que's trobaven en aquella platja al succeir el fet de referencia, varen felicitar xardorosament al simpàtic «boy-scout» i li alabaren, com se mereixia, el seu coratge i la seva bona acció,

VISITA DE L'EMPERADOR GUILLEM II D'ALEMANYA ALS POLONESOS

L'Emperador, al sortir de les Cases Consistorials de Posen, aclamat pels nens i les nenes de la població, que li tiraven flors al seu pas.

encarregant-se després de fer saber lo succeït als diaris per a estímul i edificació de tothom.

Nosaltres, no volent ser menys en la divulgació d'acte tant meritori, atenent principalment que aquest fou consumat per un jovenet, i per a jovenets principalment escrivim, juntem la nostra enhorabona a les moltes que ha rebut el coratjós Rafel García i proposem el seu acte als nois de la seva edat, com exemple de veritable i útil valor.

ABECÉ

Epigrama

Reflexió moral:

La calavera d'un ruc
mirava el doctor Pandolf,
i esparverat exclamava:

—¡Ai vèlga'm Déu, lo que som!

Traduït per FERRÁN CASALS

Acudit

—Mamà, ¿el començ del món tot
estava sol?

—Sí, fill meu, completament sol.

—¡Quina por tindrien els lladres!

JOAN MARÍ P.

En Camacurt pel món

Passeig aeri

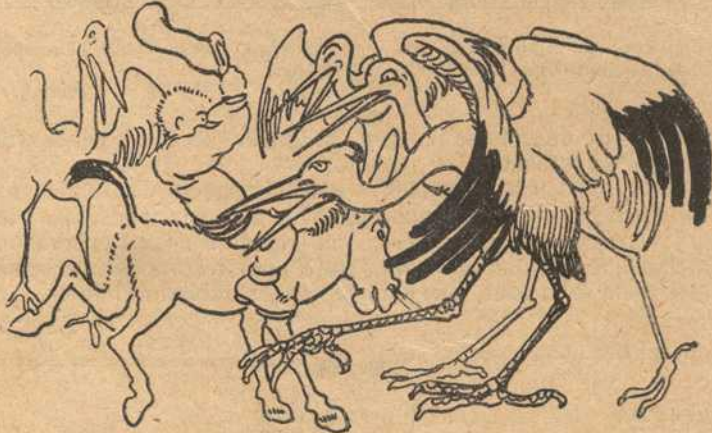
ELS comedians de la pel·lícula varen fer proposicions an en Camacurt per si volia anar amb ells pel món fent comedia, però en Camacurt no s'hiavingué, perquè les *aventures artificials* no li somreien. Ell volia les coses de veritat i no de comedia.

Així és que, en lloc de seguir als comedians, tornà a emprendre la caminada amb el seu ase, disposat a veure coses noves.

Un dia, trobant-se en un país completament desconegut, estava rumiant les ventatges que tenia l'aviació, i les emocions del viatjar pels aires. Cavalcant damunt del seu ase establia comparacions, i, és clar, l'ase en sortia perjudicat.

Mentres així estava tot d'una sentí un espatec d'ales, i una ombra s'estengué damunt seu, talment com si s'hagués posat núvol instantaniament.

Alçà el cap i es trobà amb un vol de cigonyes, en el que n'hi havia més de cent, que baixaven en direcció seva, allargant el coll en actitud amenaçadora.

En Camacurt se tregué la barretina per a defensar-se i fer-les fugir; però el procediment resultà contrari, perquè les besties se varen exasperar encara més, caient damunt den Camacurt i del seu ase i clavant picotada d'aquí i picotada d'allà, sense com va ni com consta.

Una lluita s'establí: l'ase s'hi feia a coces i en Camacurt a cops de barretina; però les cigonyes, a l'igual que les oques, quan han agafat presa no la deixen així com així, i com que eren tantes, tot d'un plegat ase i Camacurt foren transportats a les altures, en mig del vol de les cigonyes.

De moment, en Camacurt s'esverà de mala manera; però, veient que les besties, amb els seus becs poderosos, no semblaven pas disposades a deixar-lo caure desde l'altura, agafà confiança, i recordant els pensaments que pocs minuts abans s'estava fent respecte a les delícies de la navegació aèria, se posà a disfrutar de debò, contemplant l'immensitat del paisatge que anava desenrotllant-se als seus peus.

De totes maneres, quan ja feia unes quantes hores que volava, començà a passar angunia, pensant en com acabaria aquella extraordinària aventura.

Ja veureu com va anar.

Déu sab l'extensió grandíssima de terreny que en algunes hores havien atravesat. Per lo que en Camacurt podia distingir desde dalt, li semblà que's trobaven en un país selvatge, molt ple de vegetació i clapat per innumbrables aigua-molls.

En Camacurt, amb la seva afició a contemplar paisatges, va fixar-se en un grupu d'homes negres que desde baix corrien perseguint a les cigonyes.

Tot d'un plegat sentí xiular una fletxa, i caigué una cigonya atravesada.

— ¡Ara sí que estic fresc! — exclamà en Camacurt, veient que

ELS COL·LABORADORS D'ENIPATUFET

— Mira, Barbeta: això que has fet de pendre culleretes, no ho facis més.

— ¿Per què?

— Perquè si el cambrer se n'adona, em faràs comprometre.

— Ja veuràs. Es ésser molt pobre entrar a un cafè i no pendre res.

— ¿I tu ja vas néixer així?

— No; més petit.

darrera d'aquella fletxa ne seguïen d'altres i altres, fins a ser pluja desfeta de sagetes.

Les cigonyes anaven caient ferides, una a una. En Camacurt quedava ja al descobert, i una fletxa li atravessà la barretina.

Finalment, com que les cigonyes anaven caient, aviat quedaren ell i l'ase sense aguant, i, tot de cop, la caiguda inevitable vingué. En Camacurt, al veure's caure per l'espai, s'encomanà a Déu, i quan ja creia morir aixafat com un gripau, sentí un ¡xop! formidable. Eren ell i l'ase que acabaven de caure en mig d'un aigua-moll.

Com que no era molt profund, pogué treure el cap i estirar l'ase cap a la vora, però si per aquest cantó la seva salvació era segura, no ho podia dir així mateix del final de l'aventura, perquè observà que un grup de negres l'estava esperant a la vora de l'aigua-moll, Déu sab amb quines intencions.

Això es veurà en el número vinent.

J. M. F.

Versos de riure

Tot va segons se mira

Se trobaven de conversa,
al cafetí den Canut,
en Florenci Mitjahermilla
i en Francisco Apagallum,
que havien fet coneixença
en aquell instant totjust.
—Jo—en Mitjahermilla afirmava
amb aire tot resolut,—
si un dia treia la rifa,

podeu tenir per segur
que sempre aniria en cotxe.—
I digué l'Apagallum:
—Doncs jo la voldria treure,
¡vatúa la pell d'un rucl!,
per anà a peu tot el dia.
—Company, lo que és aquest gust
—va replicà en Mitjahermilla—
tothom pot dar-se'l.
—Ningú
que sia — va saltar l'altre,—
com jo, cotxero de punt.—

Nyic

PER A NOSTRES LECTORES

TAPIÇ PER A COBRIR EL TECLAT DEL PIANO

Tota nena curiosa en la casa de la qual hi hagi piano, ha de preocupar-se tot seguit en fer un tapiç de panyo per a cobrir el teclat, ja que amb aquest detall assegura la seva duració i evita el que s'introdueixi la pols a dins del mecanisme, al mateix temps que serveix d'ornat al moble.

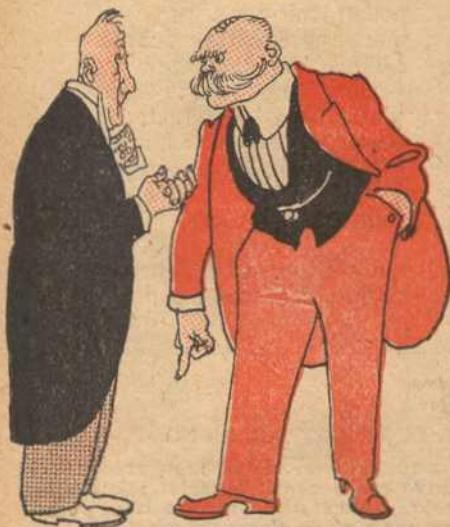
Rosa

Si us agrada el que us presento de mostra i voleu fer-ne un d'igual, ja veureu com resulta d'un gust excel·lent amb els colors que's combinen.

Compreu set pams de panyo (és a dir, segons sia la llargada del teclat), de manera que tingui vint centímetres d'ample; després se dibuixa i es broda amb sedalina dels colors següents: La mandolina, groga; la trompeta, daurada; la cinta de la solfa, blanca, amb les notes negres. Els rams dels caps se faràn: Les fulles grans, verd fosc; les petites, d'or; les campanules, rosa pàlid, i els troncs, verd molt fosc. Tot això es broda amb el punt fals d'adornament que porta adjunt el model. Un cop llest ho portareu a picar el fistó a la màquina, tot a l'entorn del tapiç.

ROSA CAMARASA

El Suplement d'En Patufet corresponent al present número publica el catorzè folletó de la preciosa noveleta «En Jordi Bel en el país de l'or». Amb aquest Suplement se regala el conte complet «La caixa d'eban», de l'Alexandre Barba.

- Jo solament me desafiaria a pistola i a dues passes de distancia.
- No trobaria ningú que s'hi volgués avenir.
- ¡Això és lo que vull, precisament!

De la Ceca a la Meca

PERIODISTA AVENTURER. — Un dels més notables periodistes anglesos, absent de la seva terra, tornarà aviat a Londres amb una gran fortuna. No l'ha guanyada amb la ploma, com és de suposar, sinó que l'ha heretada d'un parent seu establert a Nova York.

La vida d'aquest periodista, Maurici Brodzky, d'origen polac, com el seu cognom indica, està plena d'aventures. El dia en que va néixer, la casa en que vivien els seus pares va ser destruïda per un incendi. La mare i el fill varen ser salvats miraculosament.

Estudiava Medecina a l'Universitat de Londres, quan va esclatar la guerra franc-prussiana. En Brodzky, que aleshores tenia vint anys, va marxar a França i va ingressar com a voluntari en la llegió estrangera. Acabada la guerra, no va voler rependre els seus estudis i va embarcar-se cap Australia. Però el barco va naufragar a Capetown i el jove va

ser un dels pocs que varen salvar-se. A l'arribar a Melbourne, no trobant altra ocupació a que dedicar-se, va fer-se periodista.

Pot dir-se que va passar per totes les redaccions dels periòdics australians. A la fi va poder fundar un diari propi, però va fracassar. Aleshores va anar-se'n d'Austràlia, dirigint-se al Canadà; del Canadà va passar als Estats Units; desde aquest país va fer cap a l'Àfrica del Sud, i, per fi, va fixar la seva residència a Londres com a corresponent de periòdics colonials.

Més tard se'n va anar a l'Índia per a dirigir un periòdic a Calcuta; després va saltar a Sant Francisco de Califòrnia, on va arribar el mateix dia d'aquell terrible terratrèmol que va destruir la ciutat. Va aprofitar aquesta circumstància per a visitar les runes de la gran ciutat del Far West, essent el primer de telegrafiar als periòdics d'Anglaterra, Austràlia i Canadà.

Desde Sant Francisco va entornar-se'n a Londres, entrant en la redacció d'un diari conservador. Fa poc temps que va rebre la notícia de que un parent seu havia mort a Nova York, deixant-li una gran fortuna.

Va marxar als Estats Units a recollir la herència. A un amic seu li ha telegrafiat lo següent:

«Seré de tornada a Londres la setmana entrant, si el vapor *Carmenia* no naufraga.»

Realment, són pocs els homes de desgracia que hagin tingut tanta sort, i no gaires més els homes de sort als qui hagi perseguit tant la desgracia.

UNA GRAN FESTA DEPORTIVA A PARÍS

I. Grans curses a quatre grapes. — II. Un *match* còmic. Cada un dels ficats dintre d'un sac ha de donar empentes als demés, a fi de fer-los sortir del quadrat marcat a terra. Es guanyador el que consegueix quedar sol dintre del quadrat. — III. Curses amb esclots. — IV. Vencedor de la cursa de carros romans tirats per burretts.

LA MÚSICA FUTURISTA.—Els músics futuristes han donat a la publicitat un manifest en el qual expressen llurs ideals artístics.

Per a ells la música, en lloc de tancar-se en els esquistos límits d'una melodia sostinguda per alguns raquítics acords, deu franquejar la porta a tots els sorolls possibles i imaginables.

El soroll i l'estrepit—afegeixen—constitueixen l'expressió més perfecta de la societat moderna, i ambdues coses tenen lloc marcat dins l'Art. Els músics moderns ja ho havien pressentit així, ja que anaven complicant cada vegada més l'harmonia. L'instrumentació dels músics moderns és més rica i variada en timbres, i fins l'aficionat més reaccionari escolta avui amb complacència les dissonàncies que pels seus avantpassats haurien sigut insoportables.

Però aquests atreviments encara acusen por. Els sons purs, els sons nítids i despulats no poden ja satisfer a l'home modern. Semblantes abstraccions han mort per a no tornar mai més.

La vida deu expressar-se mitjançant sorolls més concrets: estrèpits de motors, palpitations de vàlvules, espatecs de fuet i tralles, bruels de bufaruts.

Nosaltres orquestarem —afegeixen els futuristes— el brujit de les multituds; el soroll de les estacions, de les fundicions, de les grans manufactures, de les impremtes, de les fàbriques d'electricitat, dels ferrocarrils... subterranis.

¡Valga'n Déu! ¡I ara que ja'n's queixem dels pianos de manubri i de les vintetes aprenentes de mètode!

Que'l cataclisme ens trobi al menys proveïts de força cotó fluix.

JORDI BUSCA

El Calendari d'EN PATUFET per a 1914

¡Petits artistes! En Patufet treballa desafortadament en la confecció dels magnífics dibuixos que il·lustraran el seu **Calendari per a 1914** i que segurament vos faràn fer un panxó de riure. Acompanyeu- o vosaltres en la seva tasca i ¡que no deixi cap Patufet d'enviar la seva obra, que per mica que valgui la pena, serà publicada!

¡Patufistes! ¡El Calendari d'EN PATUFET per a 1914 serà una obra d'art immensa!

La setmana còmica

Banyes

En Joanet i en Miquel
tenen el següent diàleg:

—¡Quina calor que avui fa!
—Com que n'és la temporada.
—Sort que podem anar als banyes
i jugar damunt la platja.
—Sí, noi; val molt més això
que no pas fer caminades
com qualsevol *boy scout*
d'aquests que s'estilen ara;
solament que no tothom
pot anar a refrescar-se.
—Jo bé hi vaig amb la mamà
cada dia.

—¡Quina gangle!
—¿Vols venir?
—Si no't sab greu...
—Mamà, en Miquel me demana
si el deixem venir als banyes
per a banyar-se amb nosaltres.
—Es clar; no faltava més;
ja pots venir.

—Moltes gràcies.—
Quan són arribats als banyes,
en Miquel, al veure l'aigua,
no s'atreveix a banyar-se
perquè no sab nedar gaire.
Tot de sobte, en Joanet
veu a un amic seu que's banya,
un tal Peret Matalcuc,
a qui l'estudiar no agrada.
—¡Mira en Peret com fa el peix!
¿Veus com neda?

—Quina gràcia;
així també en sabré jo,
lligant-me al cos les carbasses.
—Doncs apa, demana'ls hi.
—¿I ell com s'ho farà?

—¿Caratsus!
Ell rai: te'n deixarà dos
i n'hi quedaran dos d'altres.
¿Com pot ser?

—Vès, tu diràs;
¿no te'n recordes encara
que pels exàmens de juny
n'hi varen regalar quatre?—

KUKABLANKA

Consell

A l'amie Francesc Barceló

Els raigs del sol ardent banyen
el jardí; les flors creixen arreu,
embaumant l'ambient amb
llur aroma exuberant.

El bon vellet passeja amb
el seu nét, un infant de cabells
rossos i ulls blaus, tot
contant-li belles rondalles i
donant-li savis consells.

L'infant ovira un roser florit,
i decidit s'hi atansa per a
collir una tendra rosa que és
badada; però prompte llença
un crit: inexpert, s'ha apropat
al roser sense mirar res,
i s'ha clavat una punxada al
dit.

Se'n va cap a l'avi boi plo-

rant, i li ensenya el mal que té al
dit; l'avi, tot bondadós, li cura la
ferida, i acaronent-li amb amor
ses roges galtes, li diu:

—Fill meu: com que no tens

Carro guanyador del primer premi de la cavalcada infantil celebrada amb motiu de la festa major del Figaró.

experiencia, no pots comprendre que en el món hi ha moltes coses que enganyen com la tendra rosa; que sota la bellesa amaguen

fins perversos. Procura sempre reflexionar ben bé sobre lo que't proposes, i mirar si hi ha espines.—

EUDALT CASERAS IGLESIAS

Glories catalanes

Any 813. — Catalunya és la primera nació de la Península Ibèrica que posseeix armada marítima.

Any 873. — Catalunya és la primera en veure's lliure de l'invasió moresca.

Any 1435. — Barcelona és la primera capital d'Europa en establir segurs marítims.

Any 1468. — Barcelona és la primera ciutat d'Espanya en la que s'establí l'impremta.

Any 1826. — Barcelona és la primera ciutat d'Espanya que posà il·luminació per medi de gas.

Any 1839. — Barcelona es la primera ciutat d'Espanya que conegué la fotografia.

Any 1847. — S'inaugura a Barcelona el Teatre del Liceu, el més gran d'Espanya i pot dir-se d'Europa.

Any 1848. — Catalunya és la primera regió d'Espanya que veu circular el tren, que fou en la línia de Barcelona a Mataró.

Any 1859. — Catalunya té la gloria de que un de sos fills, anomenat Monturiol, hagi inventat un barco submarí, sense cap mena de protecció oficial.

Any 1860. — Les Societats Corals populars són fundades per en Clavé.

Any 1881. — Barcelona és la primera ciutat d'Espanya en que té lloc l'il·luminació per medi d'electricitat.

SALVADOR ROIG

Acudits

— Al trobar-se dues senyores amigues, l'una, que és guerxa, diu a l'altra, que té mal a la mà:

— ¿Còm segueix la seva mà?

— Malament, com vostè veu, senyora.—

ROSA SAGAU

Entre col·legials:

— Escolta, Peret: digues al mestre que demà no podré venir a classe perquè estaré malalt.

— ¿I còm ho sabs?

— Perquè ha dit el mestre que'ns faria fer composicions.—

MARIÁN PI

Catalunya artística

Sant Pere de Roda

(Continuació)

LA fatxada d'aquesta iglesia era en forma de pinyó, això és, coronada en forma d'angle acusant les dues vessants de la teulada que cobria les voltes de les naus.

Avui no s'hi veu res de l'esplèndida ornamentació que en sos bons temps l'adornava. Els tres arcs que formaven la portada eren acompanyats de tres series de columnes plenes de gentil ornamentació.

Segurament la bella columneta que al cementiri de Llansà fa de sostenidor d'una creu que presideix aquell lloc de descans, és una de les columnes que hi tenia a la fatxada la iglesia d'aqueix monestir.

Com se pot veure en el gravat de la figura 1 que acompanya aquestes línies, les columnes eren ricament decorades d'auells fantàstics y vegetació. La pedra era marbre blanc, cuidadosament cise-

Fig. 1. Columna de Sant Pere de Roda, avui en el cementiri de Llansà.

Fig. 2. Capitell de Sant Pere de Roda, avui al castell de Peralada.

llat i polit. A sota l'atri hi descansaven, en elegants sarcòfags de pedra, els restes mortals dels protectors del monestir.

Per sobre de l'atri, en la part superior de la fatxada, s'hi obría un airós finestral de finíssima i elegant ornamentació. Avui, ni a l'exte-

rior ni a l'interior de la iglesia hi ha res de tota aqueixa riquesa, i pels pobles del voltant, s'hi troben, escampats, fragments que'ls veïns han anat a arrencar per a fer-los servir de material en ses prosaiques construccions. Una mostra n'és el capitell que's veu en la figura 2, que ha anat a parar al castell de Peralada, avui, per desgracia, en mans poc curioses de la seva antiga gloria.

R. MUNTANER

(Acabarà)

El Viàtic d'un orfanet

El fundador de l'institut «Maria Teresa», de París, reverent Carron, la vida del qual, abans, durant i després de la Revolució francesa, està plena d'obres socials i de beneficència, ens ha deixat un episodi commovedor dels principis de son ministeri a Rennes.

Passava un dia el zelós sacerdot per un arrabal de la ciutat, prop d'un estable, i de sobte senti ¡ais! enternidors. Hi entrà i vegé un noiet a punt de morir, ple d'úlceres de cap a peus.

— Fill meu — li digué, — me fas molta llàstima; ¡quànt deus sofrir! ¿Et podria consolar d'alguna manera?

— Pare — respongué amb veu apagada, però plena de dolçura angelical: — ¿per què planyeu mos sofriments? No sóc de plànyer, sofreixo aquests mals per Déu, i Ell volgué sofrir primer per mi.

— Mes, amic meu, ¿per què gemegues?

— ¡Ai! Es que'm sento morir, i jo me'n voldria anar del món amb el bon Déu en mon cor. —

El bon sacerdot quedà admirat; examinà sa consciència, que trobà innocentíssima i pleníssima d'amor a Déu, i el feu treslladar a un lloc més decent, prometen-li que li portaria Nostre Senyor.

Mentrestant el noi, amb fervor angelical, besava el Sant Crist, pronunciant paraules enceses de caritat.

Per fi, arribà el Sant dels Sants; els seus ulls brillen d'alegría, vol parlar i no pot.

El reverent Carron el deixà una estona, donant gracies extàtic, i després li digué:

— ¿Què sents, fill meu estimat?

— ¡Ah, Pare! Sento el Paradís; sí, el Paradís, amb tots els seus goigs. ¡Em moro d'alegría! —

Així entrà en l'agonia, i la seva ànima se'n volà al cel.

Traduït pels

GERMANS SABA

ENDEVINAIRES

Totes les solucions. — Patrocini Català, Gabriel Martín, Victoria Gavín, Carme Trias, Joaquim Martín, germans Lluïset, Francesc Botuses, Enriqueta i Maria, Eusebia Subias, Ramón Bassa, Enric Ribé, Maria Vilardaga, Joan Sánchez, Maria Godés, germans Fellubadaló, Josep Mestre, germans Serrallach, Josep Julià, Frederic Marasell, Josep M.ª Soler, Filemón Nónell, A. Palomeras, Antoni Colomer, Josep Masip, Jaume Arjalaguet Antonieta Ribó, Enriqueta Taisó, Lluïseta Barnill, Dolors Valldeperas, Adrià Roura.

Tres solucions. — Germans Bassols, Ramón Duelo, Joan Umbert, Mercè Soler, Xavier Duelo, Marià Vilà, Marcell Bayer, Tereseta Canales, Maria Ribas, germans Espi, Joan Prats, J. Barceló, Josep Coll, Miquel Falcó, Lluís Sala, Mario Germà, Nicolau Robert, Agnès Serrallonga.

Dues solucions. — Antò Boladeras, Manel Soriano, germans Montserrat, Rosa Vila, Josep Bassa, germans Blanch, Emília Pujades, Agneta Navarro, Josep M.ª Parés, Montserrat Costa, Quimet Cerdà, Lluís Bassas, Lluís Cerdà, Maria Costa, Josep Mandado, Bilet Rius, Josep Bach, Josep Surribas, Carmeta Barbany, Joan Yes, Francesc Castañé, Josep Junqué, Ramona Castañé, Lluïsa Freixa, Narcís Vila.

Una solució. — Antò Jané, Josep Torrens, germans Escayol, Josep Herrera, Samuel Riera, Joaquim Estapé, Dolors Carbó, Mundeta Balvey, Emili Peris, M. Carbó, Josep Ribas, Joan Prats, Lluïsa Freixa, Francisca Carbó, Rosa Abril, Quimeta Palà, Eduard Ramón, Pepeta Roïges, Joaquim Vila, Eusebia Lubias, Pepeta Puig, Josep Baso, Francesc Parera, germans Muntané, Antò Munné, Germans Sala, Joaneta Gibert, Josep Sabaté, germans Esteban, Antò Argüllos, Pere Bals, Joan Martí, Vicens Roca, Emili Gal, Bonaventura Galàn, Francisqueta Roses, Agneta Peris.

ENDEVINA, ENDEVINETA

ENDEVINALLA

Són pocs els rics
que m'han entès;
prò molts humils
ja m'han comprès.

UN VIGATÀ

LOGOGRAF NUMERIC

- 1 2 3 4 5 6 — Nom de dona.
- 5 4 3 6 2 — Enemic.
- 2 4 5 6 — Instrument músic.
- 1 3 6 — Nom de dona.
- 2 6 — Nota musical.
- 6 — Vocal.

BENET FONT

TARGETA

R. TOBELLÀ G.

Formar amb aquestes lletres, degudament combinades, el nom d'un riu d'Espanya.

BURGAROLAS

FUGA DE CONSONANTS

.i .o .é .a .o.e. e'. e.a

ROSER

SOLUCIONS A LO INSERTAT EN EL NUMERO ANTERIOR

A la xarada ràpida: *Capdevila*. — Al logogrif numèric: *Balmes*. — A la targeta: *Villarreal*. — A la semblança: *En que no té pols*.

BARCELONA. — Impremta de FIDEL GIXÓ, carrer de València, núm. 233

LA MORT DE LA REINA

La reina de les serps ne veu una d'una raça desconeguda i li busca raons.

A l'observar que no li contesta, li pega mossegada; en el mateix moment el jardiner dóna l'aigua.

... i la pobra serp se va omplint, omplint...

... fins que esclata.